

23/12/2024

Γουμενίσσης Δημήτριος: Ας μοιραστούμε τον Χριστό που μας έσωσε, τον Χριστό που μας διασώζει

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου

Το μήνυμά του επί τη εορτή των Χριστουγέννων εξέδωσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γουμενίσσης κ. Δημήτριος.

Μεταξύ άλλων στο μήνυμά του, ο Σεβασμιώτατος αναφέρει: “Όπου και νά ακούσει κανείς σήμερα, όποιον παραγωγό έκπομπής (ραδιοφωνικής, τηλεοπτικής, διαδικτυακής), και όποιο μέλος τής κοινωνίας νά άφουγκραστεϊ, παντού είσπράττει “άδειες ψυχές”. “Άδειες ψυχές”, καταχρεωμένες σέ άπωθημένες ένοχές και πάθη, πού μεταδίδουν τήν νεκρότητα τής διάχυτης και κυρίαρχης έκκοσμίκευσης.

Δίχως ίχνος πίστης στό Χριστό. Οί άνθρωποι τής πίστης συστέλλονται. Όποιον πολιτικό, κοινωνικό, εκπαιδευτικό, έπιμορφωτικό παράγοντα νά συναντήσεις, κατά κανόνα τό ίδιο ύφος και τό ίδιο ήθος θά είσπράξεις. Χαμόγελα στητά, εύχές στητές, δίχως πνοή Χριστού, δίχως άναπνοή εύλάβειας και μετάνοιας και αγάπης Χριστού.

Χριστουγεννιάτικες εύχές, δίχως τό παραμικρό ίχνος παραδοσιακής έκκλησιαστικής πίστης στόν Χριστό”.

Αναλυτικά το μήνυμα:

Οίκειωμένοι του ένανθρωπήσαντος Θεού, του Χριστού μας, φθάσαμε κι έφέτος τόν συνεκκλησιασμό και τόν έορτασμό τών Χριστουγέννων.

Άλλά ό παγκόσμιος και ό κοινωνικός ιστός δέν θυμίζει σέ κανέναν τά Χριστούγεννα του Χριστού.

Τά φωτάκια και τά δεντράκια είναι όμορφη λαογραφία, αλλά δέν είναι καρδιογράφημα πίστης, εύλάβειας, ανθρωπιās. Είναι μιά σύντομη μαζική διαφυγή από τήν συσσωρευμένη έπικαιρότητα τής στενοχωρίας. Άκόμη κι ό χριστιανικός (κάποτε) δυτικός κόσμος δέν σχετίζεται άληθινά μέ τό Χριστό. Πρό πολλού μυρίζει ραγδαία πρόοδο μιās άψυχης νεκροφάνειας πολιτισμού, είτε άτομικών είτε διεθνών είτε όλιγαρχικών συμφερόντων.

Άφήσαμε πρό πολλού τόν 20ό αιώνα τών παγκοσμίων πολέμων, τών γενοκτονιών, τών διεθνών έγκλημάτων ιδεολογίας, τών φασισμών, τής άπανθρωπιās. Και όμως, ως τό 2024 φθάσαμε ένώπιον παρόμοιων και χειρότερων έντάσεων, τόσο πού δέν μάς άπομένει περιθώριο νά χαρούμε ούτε φέτος τήν χαρμόσυνη έλπίδα τών Χριστουγέννων.

Παραμένουμε αίχμάλωτοι τών ειδήσεων πόνου και φρίκης.

Συμπληρώνουμε σέ ένα χρόνο τό πρώτο τέταρτο του 21ου αιώνα. Και φορτωνόμαστε από παντού όλος ό κόσμος τήν οικονομική, τήν ένεργειακή, τήν κλιματική, τήν διαπολεμική και ένδεχομένως τήν έπισιτιστική κρίση και δέν ξέρω

τί άλλο απομένει πιά, τί μπορεί νά προκύψει.

Μόλις πού ανακαλύπτονται καί εφαρμόζονται αποτελεσματικές λύσεις για ένα παγκόσμιο πρόβλημα, πρίν ακόμη πανηγυρίσουν οί oligάρχες, οί παραoligάρχες, οί τοπικοί έντολοδόχοι καί ο παγκόσμιος πληθυσμός, βλέπουμε μέ τρόμο στόν ορίζοντα τοῦ χρονοχώρου μας καί τῆς δικῆς μας βίοςφαιρας πολλαπλάσια προβλήματα εἴτε φυσικῆς εἴτε ὑπαρκτικῆς ὑπονόμευσης.

Τά περισπούδαστα ἐπιστημονικά καί πολιτισμικά (ἐπιβιωματικά) “ἀντιβιοτικά” μας παράγουν ἐθισμό στήν “μικροβίοςφαιρα” καί τήν “μεγαβίοςφαιρα”, μαζί μέ τήν ἀνικανότητα ἀντιμετώπισης ὀξύτερων νεκρογενετικῶν ἐλλειμμάτων στό παγκόσμιο καί παγγήινο καί περίγειο πλαφόν.

Καί μέσα σ’ αὐτό τό σκηνικό διεθνιστικῆς προόδου καί μεταπροόδου δεδομένων ἐπιβίωσης καί ζωῆς, ἡ ὄψη τῶν κοινωνικῶν δεδομένων στή χώρα μας καί στόν τόπο μας ἀνασχεδιάζεται συνεχῶς καί παλιμπαίζει μεταξύ κοινωνιστικοῦ προοδευτισμοῦ καί θλιβερῆς ἀντικοινωνικῆς ἀποδόμησης.

Σχεδιάζονται παραγωγές μαζικῆς λύσης για τήν τροφοδοσία τοῦ ἀνθρώπινου πληθυσμοῦ αὐξημένου σέ παγκόσμια κλίμακα (ἔστω καί ἀνισομερῶς για τήν E.E.). Κι ὅμως, αὐτά τά τεχνητά πολλαπλασμένα προϊόντα γεννοβολοῦν ὀριακές ἀπώλειες στό φυσικό, τό ζωικό καί τό πανανθρώπινο παρόν καί μέλλον. Μοιάζουμε μέ τό αὐγό τοῦ φιδιοῦ στήν ἀρχή του (κάτι σάν τήν “ἐπανεκκίνηση”), στήν προκομμένη ὄψη τῶν μεταβολισμῶν τῆς ἱστορίας.

Ὁ πολιτισμός τῆς χθές, ἡ βιομηχανική καί τεχνολογική ἀνάπτυξη τοῦ ἀνεπτυγμένου κόσμου, μαζί μέ τίς πολεμικές συρράξεις, τίς πυρηνικές ἐκλύσεις, τίς ὑπεραυξημένες ἐνεργειακές ἀνάγκες καί πρακτικές, ἤδη παρήγαγαν τό γεγονός τῆς κλιματικῆς ἀλλαγῆς μέσα σέ ἑκατό (100) χρόνια ἔναντι ἑκατομμυρίων καί πλέον ἐτῶν πού προηγήθηκαν στόν θεόκτιστο κόσμο. Κι ἀπό κοντά, ἡ οἰκολογική καταστρεπτική κρίση σέ ἀξεδιάλυτη ἀνακυκλική πρωθυστερία (καί ὑστερία) μέ τήν κλιματική ἀλλαγή.

Τεχνοτροποῦμε ἕναν τέλειο μετα-κόσμο καί τεχνητούς μετανθρώπους, μέ χρηματοδοτημένες ἔρευνες ὑψηλῆς ἐπιστημοσύνης στήν ὑπέρβαση κάθε ὁρίου. Καί τήν ἴδια στιγμή, ἐδῶ καί τώρα, ὁ μοντερνισμός τῆς τεχνολογίας ἀποδιοργανώνει τήν φυσιολογία μιᾶς ἀνθρωπινότερης ἐπικοινωνίας στίς σχέσεις, στήν ἀνθρωπιά, στήν οἰκογένεια, στίς φιλίες, στήν ἀγωγή τῶν παιδιῶν μας, στήν καλοσύνη τῆς διακοινωνίας, δηλαδή στήν ἀνθρωπινή διάρκεια τῆς ἴδιας τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας!

Παράγουμε μηχανισμούς ἀφάνταστης ἱατρικῆς ἀποτελεσματικότητας, ὅπως καί μηχανήματα ἐκπληκτικῆς πρακτικῆς μαζικότητας καί ὠφελιμότητας. Παράλληλα, ὡστόσο, ἐπιβεβαιώνουμε μέ τούς πιό ξέφρενους ρυθμούς “τά ἄλλα καί τά μπάλλα” τοῦ ἁγίου Πατρο-Κοσμᾶ καί ἀδυνατοῦμε νά βιώσουμε καί νά διατηρήσουμε τήν στοιχειωδέστερη ἀνθρωπινή μας φυσικότητα.

Μεταμοσχεύουμε ζωές καί ζωές σέ ἀπεγνωσμένους, ἀλλά τήν ἴδια στιγμή παραδίπλα μας καθιερώνεται ἡ πώληση ἢ (χειρότερα) ἡ ἐμπορία ὀργάνων ἀπό φτωχοῦς καί μάλιστα ἀπό τόν (τεχνητά πάμφτωχο) τρίτο κόσμο. Κλωνοποιοῦμε ἐμβρυϊκά κύτταρα, γιά θεραπευτικούς λόγους, σταδιακά ἀνασχεδιάζουμε τόσες γενετικές καί γονιδιακές ἐκδοχές. Καί δυστυχῶς ἐπιμένουμε νά ἀγνοοῦμε ὅτι τά “πειραματικά γονίδια” θά μπορούσαν νά εἶναι δυνάμει ἄνθρωποι σάν κι ἐμᾶς, πού δέν πρόλαβαν νά διπλασιαστοῦν κυτταρικά καί δέν ἀφέθησαν νά προχωρήσουν τίς διαδρομές τῆς ζωῆς σάν κι ἐμᾶς. Μέ ἄλλα λόγια, μεταφέρουμε ρυθμούς ἀγορᾶς στούς ρυθμούς τῆς ζωῆς καί στούς ρυθμούς τῆς ἀνθρωπινότητας, δίχως ἀνθρωπιά. Μοιάζουμε τόσο τραγικά στόν μεταγενάρχη μας Κάϊν, παρά στόν Ἄβελ.

Διαφημίζουμε τήν προστασία τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων καί τήν παρέμβαση ἐνάντια στήν ἐνδοοικογενειακή βία, ὅμως ἡ ἐθνική στρατηγική παιδείας καί κοινωνικῆς μόρφωσης δέν παράγει ἀνθρώπους μέ ἀξίες, μέ ἦθος, μέ πίστη, μέ φόβο Θεοῦ, μέ ἀγάπη καί στοργή, μέ καλλιεργημένη ὑπευθυνότητα. Ἀφηνόμαστε σέ ψυχρές κοινωνιστικές παραγωγές, γεμάτες προβληματικούς ἀνθρώπους καί προβληματικές σχέσεις. Τά “κοινωνικά κέντρα” ἀντιμετώπισης προβλημάτων θά ἔπρεπε νά ἐπακολουθοῦν τίς “προαγωγές” κοινωνικῆς, οἰκογενειακῆς καί ἀτομικῆς ψυχικῆς καί πνευματικῆς υἱείας. Ἀδυνατοῦμε νά παιδαγωγήσουμε καί νά ἀπολάβουμε ἀνθρώπους ἄρτιας φυσικῆς νοημοσύνης καί ἄρτιας ἀνθρώπινης διακοινωνίας.

Δίνουμε ψίχουλα ἀνθρωπιᾶς μέ τόσα κέντρα κοινωνιστικῆς προσφορᾶς καί χρηματοδοτήσεις κοινωνιστικῆς μέριμνας, ἀλλά δέν δίνουμε οὔτε ἕνα ψίχουλο ἀπό τόν ἑαυτό μας. Κι αὐτό εἰσπράττει τελικά ὁ παιδόκοσμος πού μᾶς βλέπει καί ὁσονούπω θά μᾶς διαδεχθεῖ. Μέ τίς τόσες γλωσσομάθειές μας, καταστήσαμε ἡ πιό

ἀναλφάβητη καί ἀντιεπικοινωνιακή ἐποχή, κυριολεκτικά βαβελική.

Καί εἶναι λίγα αὐτά πού ἀπαριθμῶ, ἐνδεικτικά τῆς αὐτοκρίσης μας, πρὶν τὴν τελικὴ Κρίση τῆς ἱστορικῆς μας παρουσίας...

Συνιστοῦν ἐπιβεβαιώσεις ἐκ τοῦ ἀντιθέτου τῆς βιβλικῆς ἀποκάλυψης πού τὴν ἔχουμε στό περιεκτικὸ ἐνθύμημα τοῦ “Πιστεύω” γιὰ νά τὴν ὁμολογοῦμε, μήπως καί τὴν μάθουμε, κι ἐμεῖς συλλογικά καί ἀτομικά ἐπιμένουμε νά τὴν ἀγνοοῦμε, πόσο μάλλον νά τὴν εὐαγγελισθοῦμε.

Μέσα σέ ἓνα τέτοιο διεθνικὸ καί ἐθνικὸ σκηνικὸ, πῶς νά μᾶς ἀγγίξουν τὰ ἀληθινὰ Χριστούγεννα;

Ἡ παγκόσμια ἱστορία τοῦ αὐτοκαθορισμοῦ εἶναι μιά τραγωδιακὴ αἵρεση, πού ἐπιμένει νά φορτώνει τό ἰσοζύγιο πρακτικῆς ἀθείας καί ἰδεολογικοῦ ἀθεϊσμοῦ, τὸν ἀγνωστικισμό της γιὰ τὸν ἀληθινὸ ἄνθρωπο καί τὸν ζῶντα Θεό.

Ὅπου καί νά ἀκούσει κανεὶς σήμερα, ὅποιον παραγωγὸ ἐκπομπῆς (ραδιοφωνικῆς, τηλεοπτικῆς, διαδικτυακῆς), καί ὅποιο μέλος τῆς κοινωνίας νά ἀφουγκραστεῖ, παντοῦ εἰσπράττει “ἄδειες ψυχές”. “Ἀδειες ψυχές”, καταχρεωμένες σέ ἀπωθημένες ἐνοχές καί πάθη, πού μεταδίδουν τὴν νεκρότητα τῆς διάχυτης καί κυρίαρχης ἐκκοσμίκευσης.

Δίχως ἵχνος πίστεως στό Χριστό. Οἱ ἄνθρωποι τῆς πίστεως συστέλλονται. Ὅποιον πολιτικὸ, κοινωνικὸ, ἐκπαιδευτικὸ, ἐπιμορφωτικὸ παράγοντα νά συναντήσεις, κατὰ κανόνα τό ἴδιο ὕφος καί τό ἴδιο ἦθος θά εἰσπράξεις. Χαμόγελα στητά, εὐχές στητές, δίχως πνοή Χριστοῦ, δίχως ἀναπνοή εὐλάβειας καί μετάνοιας καί ἀγάπης Χριστοῦ.

Χριστουγεννιάτικες εὐχές, δίχως τό παραμικρὸ ἵχνος παραδοσιακῆς ἐκκλησιαστικῆς πίστεως στὸν Χριστό.

Σ’ αὐτό τό ἐξαθλιωμένο σκηνικὸ —πού δέν παράγει ἀληθινὴ ἀνθρωπιά, ἀφοῦ δέν βιώνει ἀληθινὴ Χριστιανικότητα— γεννηθήκαμε καί εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά ζήσουμε κι ἐμεῖς, διότι εἶναι τό σκηνικὸ τῆς ἐποχῆς μας.

Εἶναι “Οἱ ἄθλιοι” ὅχι τοῦ Οὐγκώ, ἀλλὰ τοῦ “βογκῶ” τῆς συλλογικῆς κοσμικῆς ψυχῆς...

Όμως, ο Χριστός ζει και ζωογονεί τα σύμπαντα. Είναι ο Θεός που σαρκώθηκε για τον καθένα και για όλη την ανθρωπότητα. Είναι ο μόνος που μας σώζει και μας διασώζει, χωρίς να εξαναγκάζει.

Μας σώζει ως μέλη της Εκκλησίας, με ίσες ευκαιρίες εκκλησιαστικού ρόλου στην πίστη, στην ευλάβεια, στη μετάνοια, στην κατάνυξη, στην εξομολόγηση, στη διόρθωση βίου, στη μετάληψη, στην καθαρότητα, στην εργασιακή και κοινωνική δικαιοσύνη, στη χριστιανική ανθρωπιά και έλεημοσύνη, στην άγιοςύνη, στην εκκλησιοποίηση, στη ΧΡΙΣΤΟΠΟΙΗΣΗ. Έδω βρίσκεται η ουσία του ρόλου μας. Και η τωρινή κι αιώνια χαρά της ύπαρξής μας.

Και γιαυτό μόνο ο Χριστός —μέ την θεανθρώπινη στοργή και πανταχοῦ παρουσία Του— μας διασώζει από τον τυφλό ένταφιασμό στά προκλητά κοινωνικά και διεθνικά προβλήματα. Μπορεί να υπήρξαν και να επιβιώνουν ιδεολογήματα και πρακτικές και φονταμενταλισμοί θρησκευτικής αὐταπάτης, για τρόπους κτιστότητας θεραπευτικούς της κτιστότητας. Η μαζικότητα δέν επάγεται γιατρεία.

Και τα παγκόσμια προβλήματα της σύγχρονης ταλαιπωρίας δέν αὐτογιατρεύονται σάν τα αὐτοάνοσα.

Μόνο ο Χριστός μας διασώζει από τον κακοηθικό και κακοήθη ένταφιασμό στην ανακύκλωση της φθοράς, κι από τίς νεότερες νόρμες φθοράς μέ λειτουργικότητα... τεχνητής νοημοσύνης. Η έπιστήμη είναι εργαλεῖο, δέν εργατοβελτιώνει την φύση οὔτε την υπόσταση κανενός διαχειριστή και καμιάς βελτιωτικής διαχείρισης του κόσμου.

Πόσο τέλεια μας τό εξηγεί η βιωμένη θεολογία της σαρκώσεως του Θεοῦ;

Τό κτιστό, κάθε κτιστό βιώνει και αναβιώνει την φθορά, ἄν δέν ἀγκαλιαστεῖ μέ τον Ἄκτιστο, ἄν δέν προσληφθεῖ και χαριτωθεῖ από τον Ἄκτιστο. Τό κτιστό, ακόμη και ή πιό τέλεια αὐτοτελειότητα της κτιστότητάς μας, παράγει και αναπαράγει μόνο κτιστότητα. Έκτός κι ἄν κοινωνήσει μέ τον Ἄκτιστο που προσέλαβε όλη την κτιστότητά μας, όλον τον Ἀδάμ, για να μας ανασώσει σώζοντάς μας, δίνοντάς μας την τελειότητα για την όποία μας θέλησε και μας συντηρεῖ.

Όλα αυτά αφορούν την φυσικότητά μας και τό ἥθος μας, τά δυό χέρια τοῦ χθεσινοῦ, τοῦ σημερινοῦ καί τοῦ αὐριανοῦ διανθρώπινου καί πανανθρώπινου πολιτισμοῦ.

Κατενώπιον τοῦ ζῶντος Θεοῦ καί Σωτήρα μας.

Θά μᾶς τό ἔλεγε ὁ ἅγιος Νικόλαος τῆς Ἀχρίδος, ὁ νέος ὁμολογητής, ὁ νέος Χρυσόστομος, ἔγκλειστος ἀπό τούς Γερμανούς μέχρι τό Νταχάου (“γιατρός” ψυχῶν ἐξ ἰδίας πείρας): «Ἐγώ κι ἐσύ φταῖμε, φίλε μου. Ἐγώ καί ἐσύ, φίλε μου, φράξαμε τό δρόμο τοῦ Χριστοῦ, ἐγώ μέ τό κέρδος μου καί ἐσύ μέ τήν ἡδονή σου. Ἐγώ ζητῶ ἀπό κάθε πράγμα κέρδος καί ἐσύ ζητᾷς ἀπό κάθε πράγμα ἡδονή. Δέν εἶναι ἔτσι; Καί ἐνῶ ἐμεῖς στύβουμε καί πιπιλᾷμε αὐτόν τόν κόσμο, ὁ Χριστός στέκει πίσω ἀπό τήν πλάτη μας καί δέν μπορεῖ νά βαδίσει, ἐπειδή Τόν ἐμποδίζουμε...» (“Ἀργά βαδίζει ὁ Χριστός”, ἐκδ. “Ἐν πλῶ”, σ. 33-4).

Δέν πάει ἄλλο. Καιρός πιά, νά μοιρασθοῦμε τόν Χριστό, Θεό καί Σωτήρα μας. Νά Τόν μοιρασθοῦμε ἐσώψυχα, καρδιακά, ὁλοκληρωτικά, ἀπλά, πιστά, ἀτομικά καί ἐκκλησιαστικά, συλλογικά. Γιά νά ζήσουμε τά ἀληθινά Χριστούγεννα, ὅποιοι κι ἂν εἴμαστε, ὅπου κι ἂν παγιδευτήκαμε.

Καί γιά νά ἐκφράζουμε ἀτομικά —ἐντελῶς πιστά καί φυσιολογικά— αὐτήν τήν ἐκκλησιαστική μας συλλογική μετάνοια καί σχέση σέ κάθε βῆμα καί κάθε ὁμορφιά τῆς ζωῆς μας.

Ὁ Χριστός μᾶς πρόσφερε κι ἐφέτος τά δικά Του Χριστούγεννα καί μᾶς τά προσφέρει διαρκῶς μέσα σέ κάθε ἐκκλησιά, γιά νά γίνουν τά Χριστούγεννα δικά μας καί ὁ Χριστός δικός μας, στήν κοινωνία καί σέ κάθε κοινωνική δομή.

Σᾶς τό εὐχομαι ὁλόψυχα, κι ἄς εἶναι τό φετινό Ἀγιοδωδεκαήμερο ξεκίνημα μιᾶς πνευματικῆς ἀναπτέρωσης.

† Ὁ Γουμενίσσης, Γεφύρας, Ἀξιουπόλεως καί Πολυκάστρου ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ